

punkt, da Forholdene var anderledes, end de er nu.

Jeg vil nu gerne omtale de enkelte af disse Udgiftsposter ganske kort, først den aarlige Afgift paa 2 500 Kr. Om den sagde den sidste ærede Taler, at han havde undret sig over, at den Kendelse, der skal betales til Statskassen for Anerkendelse, i det oprindelige Lovforslag var sat til et saa ringe Beløb som 200 Kr. Jeg tror ikke, at 200 Kr. for en Kendelse i og for sig er noget ringe Beløb, og den Tanke, som det ærede Medlem var inde paa, at det vilde være naturligt, at en Kendelse som den her omhandlede var aarlig, synes jeg ganske strider imod det, der er Tale om, Gebyr for Anerkendelse, om man vil en Form for privilegeret Borgerskab, en Gang for alle. Jeg kan slet ikke se, at der her er Basis for en aarlig Afgift. Efter min Mening er de 2 500 Kr., som her er lagt paa Vekselererne, en Skat, som aldeles ingen Rod har i de virkelige Forhold; det er en ren Nærings-skat, som man slet ikke kender paa andre Omraader. Og jeg kan ikke se andet end, at man maa give Vekselererne Ret i, at denne Afgift, som Folketinget satte ind paa et ret sent Tidspunkt af Lovforslagets Behandling, som man fra Regeringens Side aldeles ikke havde paatænkt, og som man altsaa slutte i en Periode, da man ikke tog det saa nøje med Udgifterne, i Virkeligheden er ganske stridende mod de naturligt foreliggende Forhold. Jeg maa ogsaa sige, at hvis man ser paa den Begrundelse, hvormed Folketinget satte den ind, vil man finde, at den er overordentlig svag; man skønner, at det er rimeligt, at Vekselererne efter den Stilling, de faar, betaler en Afgift. Og naar man saa spørger, hvor stor denne skal være, svarer man, at man har valgt 2 500 Kr., fordi det er 5 pCt. Rente af de 50 000 Kr., der skal deponeres! Det er efter min Mening en ganske besynderlig Motivering, og en Motivering, som jeg overhovedet ikke kan indse har noget som helst med den Sag at gøre, som den skal motivere. Jeg ser altsaa saaledes paa det, at Vekselererne, naar deres Forhold er blevet saaledes, at det for dem betyder noget væsentligt, at der ikke lægges en saadan Skat paa dem, har et naturligt Krav paa at blive lettet i denne Henseende.

Med Hensyn til de Omkostninger, der falder under den anden Gruppe, nemlig Udgifter til Fondsbørsens Indretning, til dens Bestyrelse og til Børsens Holdelse, maa jeg sige, at det har forekommet mig ganske mærkværdigt, at man har lagt disse Omkostninger over paa Vekselererne, som paa denne Konto har faaet et meget

stort Udgiftsbeløb; efter hvad der er mig meddelt, drejer det sig for det sidst afsluttede Aar om 55 000 Kr. Det er efter min Mening Grosserer-Societetets Komité, der har den Opgave at holde Børs, og jeg kan slet ikke se, at Grosserer-Societetets Komité har nogen som helst Grund til eller nogen som helst Berettigelse til at sætte Vekselererne specielt i Skat for de Omkostninger, her er Tale om til Børsens Holdelse. Grosserer-Societetets Komité har jo overtaget Børsen med Forpligtelse til at holde Børs der, og det maa da være den naturlige Ordning, at Komiteen simpelt hen afholder de Omkostninger, som er fornødne til Børsens Holdelse; dertil har den den i Lovgivningen givne Adgang til at udskrive Kontingent. Det forekommer mig derfor at være urimeligt, at disse Omkostninger lægges over paa Vekselererne. Det har i Virkeligheden ogsaa i tidligere Tid kun i meget ringe Grad været Tilfældet. Saa vidt mig bekendt var Forholdet det, at der maaske kunde være Tale om, at man lod Vekselererne selv bekoste en vis Art af Medhjælp, som man ønskede fra Vekselerernes Side, og som havde en særlig Karakter, men at ellers Komiteen vedstod sin Forpligtelse til at afholde Udgifterne ved Børsens Holdelse, og som Følge deraf ogsaa tog de Indtægter, der kunde komme paa dette Punkt, f. Eks. af Outsider-Vekselerere, som man satte i Skat for visse Afgifter, o: lod betale for at staa her og der. De Penge gik i Grosserer-Societetets Kasse. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at denne Ordning er den naturlige, og at dens naturlige Konsekvens maa være, at Grosserer-Societetet i det hele taget maa afholde de Omkostninger, som Børsens Holdelse kræver. Jeg vil derfor foreslaa, at man har Opmærksomheden henvendt paa dette Punkt og søger at klare sig det.

Endelig vil jeg om det tredje Punkt, Tilsynet, gerne sige, at jeg i saa Henseende er uenig med det ærede 5te landstingsvalgte Medlem (Dalsgaard). Det forekommer mig at være et uheldigt Princip, et ikke ganske værdigt Princip for Staten, hvis jeg maa bruge et her i Tinget tidligere anvendt Udtryk, at forlange, at de Institutioner og Personer, der sættes under Tilsyn, selv skal betale dette Tilsyn. Det var noget, der blev foreslaaet i sin Tid — jeg vil gerne minde derom, da Spørgsmaalet nu atter drages frem — da vi fik det første Tilsyn gennem Sparekasseloven, men som den Gang Landstinget satte sig bestemt imod. Man udtalte sig fra Landstingets Side for, at Staten selv skulde betale det Tilsyn, som den ansaa for nødvendigt, og det synes